

[Aksel Larson.]

de penge, der skal betales i renter, op af sin egen lomme; han kan kun skaffe pengene til renter ved at pålægge skatter, som skatteyderne skal betale, og når det drejer sig om selve tilbagebetalingen af den bundne opsparing, kan pengene også kun skaffes ved, at man til den tid udskriver skatter, så vi synes altså, at man hellere skulle lade være.

Nu har jeg for en sikkerheds skyld spurgt den højtærede finansminister om, hvordan statskassen har det. Jeg har stillet tre beskedne spørgsmål: hvor meget giver skatterne, hvor meget kalkulerer man med i dag, og hvor meget vil de give, og hvordan har statskassen det i øvrigt? Jeg fik i september det svar, at det anede finansministeren ikke noget om. Det forbavtede mig naturligvis en del, eftersom man allerede i juni plejer at have et ganske nøjagtigt overblik over, hvordan skatterne vil gå ind; men det kan være, at finansministeriet som den eneste virksomhed i dette land ikke har overblik over sine økonomiske forhold.

Jeg håber imidlertid, at vi før eller senere får de fornødne oplysninger, men jeg kan da se på det hele, at den utilfredshed med den bundne opsparing, som måtte komme til orde fra befolkningens side, når den fik opkrævningerne, har øvet sin meget store indvirkning på regeringen og regeringspartierne; det viser alene det, at finansministeren selv kommer med forslag om, at der skal foretages et elastisk tilbagetog, således at de to rater bliver til seks, og det ærede medlem hr. Hans Rasmussen umiddelbart efter kompletterede dette med et krav om yderligere lempelser. Jeg tror, det er mere rigtigt at ophæve loven, at undlade at opkræve den bundne opsparing, og jeg finder, at dette synspunkt støttes også af dem, man kalder de tre vise mænd, som ganske vist ikke siger det særlig tydeligt, men dog på en måde, som kan forstås i den retning, i deres sidste redegørelse til regeringen, den redegørelse, folketinget og offentligheden også har fået. Jeg er samtidig af den overbevisning, at statskassen ikke kommer til at mangle penge, og at hvis man alligevel vil kræve dem, må man give andre begrundelser end den begrundelse, at statskassen ikke kan leve uden de penge. Endelig er jeg ganske klar over, at der ved omsforliget og helhedsløsningen og på andre måder er foregået en

så betydelig forbrugsbegrænsning, at hvis man i efteråret 1963 foretager en yderligere forbrugsbegrænsning, vil det få sådanne virkninger, at der som følge deraf vil komme en arbejdsløshed, som vi ellers ikke ville opleve. Derfor er jeg af den opfattelse, at man burde ophæve loven om bunden opsparing. Hvis regeringen har andre forslag om en mere hensigtsmæssig anvendelse af pengene, end man hidtil har tænkt sig, kan de naturligvis drøftes, men findes der ikke sådanne, er jeg af den opfattelse, at man skal gå den vej, jeg her har nævnt.

Jeg ved godt, man vil sige, at gør man det, går det galt med planerne om rentesænkning, men det tror jeg ikke på. Det er noget, man siger, men hvis man lader være med at inddrage denne ekstra købekraft, foretager man sig noget konkret, som vil være medvirkende til at forhindre, at vi oplever for stor arbejdsløshed i denne vinter. Så kan det se ud, som om jeg her er på linje med det ærede medlem hr. Erik Eriksen, men det er jeg ikke, for det ærede medlem sagde nok i ord, at han havde den opfattelse, men så snart han havde sagt det, kom han og foreslog en dagsorden, som var et mistillidsvotum til regeringen. Jeg formoder, at det ærede medlem har stillet sit forslag til dagsorden, fordi han ønsker det vedtaget, og jeg formoder, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen ved, at hvis hans dagsordensforslag blev vedtaget, ville regeringen udskrive valg, og hvis der blev udskrevet valg i morgen eller i overmorgen, kunne loven om den bundne opsparing ikke ophæves. Så jeg tager ikke det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelser i så henseende for alvor.

Jeg ser i morgenaviserne, at nu vil socialistisk folkeparti også stille et forslag til dagsorden. Aviserne bliver naturligvis aldrig klogere, end at de tror, de kan bestemme, hvad jeg skal foretage mig herinde, men det kan de altså ikke, for jeg har ikke noget forslag. Men jeg skal tage stilling til det forslag om overgang til næste sag på dagsordenen, som er stillet af de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Poul Møller. Jeg må hertil sige, at hvis man holdt sig til dets nøje ordlyd og ikke tænkte på, hvem der havde stillet forslaget, kunne man sige: det burde man i grunden vedtage, og det burde regeringen i grunden også stemme for.